

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.313 van 20 mei 1997
in de zaak A. 70.128/VII-14.486.**

In zake : Daniël CLAEYS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. LUST,
kantoor houdende te SINT-ANDRIES (BRUGGE),
Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. BOSSUYT,
kantoor houdende te ASSEBROEK-BRUGGE,
Bossuytlaan 35.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Daniël CLAEYS
op 30 juli 1996 heeft ingediend om de schorsing van de
tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van
14 juni 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en
Tewerkstelling waarbij zijn beroep aangetekend tegen de
beslissing van 27 juli 1995 van de afdeling Natuurlijke
Rijkdommen en Energie van de Administratie Economie tot
stopzetting van de werken op de percelen gelegen te Lo-
Reninge en te Alveringem tegenover de Zavelhoek 3 te Lo-
Reninge, ongegrond wordt verklaard;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
J. BAERT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 27 november 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 januari 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. LUST die, loco Advocaat A. LUST verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat J. BOSSUYT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. BAERT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

2. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Op 19 en 27 april 1994 bekomt verzoeker respectievelijk van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Alveringem en van de gemeente Lo-Reninge een bouwvergunning voor het aanleggen van bossen en vijvers.

2.2. Op 23 mei 1995 wordt ten laste van verzoeker een proces-verbaal van overtreding opgesteld wegens het zonder milieuvergunning exploiteren van een zandwinning. Op 25 juli 1995 wordt hem opdracht gegeven om de werken stil te leggen.

2.3. Met een aangetekende brief van 2 augustus 1995 stelt verzoeker administratief beroep in tegen het bevel tot stopzetting dat hem op 27 juli 1995 ter kennis is gebracht. Met het bestreden besluit van 14 juni 1996 verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling het beroep ongegrond, en bevestigt hij de bestreden beslissing.

2.4. Dit besluit berust blijkens de aanhef ervan voornamelijk op volgende overwegingen :

"Overwegende dat onderhavig beroep in hoofdzaak betrekking heeft op het feit of de door de heer Claeys Daniël uitgevoerde activiteit ofwel dient gekatalogeerd als het louter aanleggen van een visvijver, ofwel als een uitgraving van een industriële winning van zand, zoals bedoeld in rubriek 18 van de lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen van titel I van het VLAREM, en dus milieuvergunningsplichtig is;

Overwegende dat voormelde rubriek 18 'Groeven' het volgende vermeldt :

'Groeven en graverijen, uitgravingen van de industriële winning van steen, zand, grind, klei, e.d. met een totale, voor winning bestemde oppervlakte :

- 1° kleiner dan 1 ha - klasse 2
- 2° van 1 ha en meer - klasse 1';

Overwegende dat wat de oppervlakte betreft het hier gaat om in totaal ongeveer 5 ha, dus alleszins meer dan 1 ha, het grenscriterium dat in voormelde rubriek wordt gebruikt om een uitgraving in te delen als een klasse 1-inrichting;

Overwegende bovendien dat het hier gaat om een uitgraving met een diepte van ca. 6 m en een totale hoeveelheid uit te graven zand van meer dan 150.000 m³, dat dit zeker als een belangrijke hoeveelheid kan bestempeld worden;

Overwegende dat, zoals o.m. blijkt uit een schrijven van het gemeentebestuur van Alveringem, de uitgegraven grond wordt afgevoerd naar diverse aannemers en later kan gebruikt worden door de NMBS

voor een tracé-wijziging van de spoorlijn Gent-Adinkerke; dat dus minstens kan gesteld worden dat er een mogelijkheid bestaat om de uitgegraven grond te commercialiseren;

Overwegende dat elke uitgraving op een bepaalde plaats uiteraard een tijdelijk karakter heeft;

Overwegende dat de nabestemming van deze uitgraving de aanleg van een visvijver is; dat elke uitgraving evenwel een te realiseren nabestemming heeft;

Overwegende dat voor het exploiteren van een visvijver geen milieuvergunning vereist is; dat dit echter niets afdoet van het feit dat de voorafgaande activiteiten wel milieuvergunningsplichtig kunnen zijn;

Overwegende dat -zoals ook blijkt uit de milieuvoorwaarden voor de ingedeelde groeven en graverijen, zoals opgenomen in hoofdstuk 5.18 van titel II van het VLAREM- twee van de voornaamste risico's van dergelijke activiteiten (en daarmee samenhangend ook het noodzakelijk milieuvergunningsplichtig karakter) mogelijke verzakkingen en verstoring van de grondwattertafel zijn; dat bij deze uitgraving met een dusdanige omvang voornoemde risico's ook kunnen bestaan;

Overwegende dat bijgevolg alle elementen er op wijzen om deze uitgraving te katalogeren als een hinderlijk ingedeelde activiteit of inrichting zoals bepaald in rubriek 18 van titel I van het VLAREM;

Overwegende dat de heer D. Claeys dus over een milieuvergunning dient te beschikken conform de bepalingen van titel I van het VLAREM; dat hem dit ook is bekend gemaakt, o.m. in het proces-verbaal van o v e r t r e d i n g v a n 23 mei 1995, nr. BMI/WV/KV/16278/95/1742;

Overwegende dat de heer D. CLAEYS geen milieuvergunning heeft aangevraagd";

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker in het eerste middel de schending

aanvoert van artikel 4, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (het milieuvergunningsdecreet), van artikel 5, § 1, 1°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), van rubriek 18 "groeven" van de bijlage 1 bij Vlarem I, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat het middel als volgt wordt ontwikkeld :

"3. Nergens wordt een definitie gegeven van de begrippen groeve en graverij, zodat deze in hun spraakgebruikelijke betekenis moeten worden begrepen. Daarbij moet bovendien voor ogen worden gehouden dat een vergunningsplicht essentieel een eigendomsbeperkende maatregel is, zodat de gevallen waarin een vergunningsplicht wordt opgelegd, steeds strikt moeten worden geïnterpreteerd, en een uitbreiding per analogiam naar andere, vergelijkbare activiteiten en/of activiteiten die eenzelfde soort hinder kunnen veroorzaken, uit den boze is.

4. Luidens Van Dale, Groot woordenboek der Nederlandse taal, editie 1995, is een groeve een 'open, gegraven ruimte waaruit de één of andere delfstof gewonnen wordt'. Het begrip 'winnen' wordt vervolgens gedefinieerd als 'door inspanning of arbeid voor zich verkrijgen, m.n. gezegd van hetgeen in de natuur voorhanden is; tot zijn gebruik of voordeel verkrijgen'.

4.1. Welnu, het uitgraven door verzoekende partij van een visvijver kan geenszins worden beschouwd als een groeve in deze, spraakgebruikelijke, betekenis van het woord. Waar het verzoekende partij om te doen is, is niet het zand dat wordt uitgegraven, doch wel de vijver en de vis. Vis is evenwel bij nader inzien nog steeds geen delfstof. Bovendien is er geen sprake van enige 'winning' door verzoekende partij bij de uitvoering van de graafwerkzaamheden. 'Winnen' houdt immers per definitie in dat hetgeen gewonnen wordt de winner tot voordeel strekt, met andere woorden dat hij uit zijn winningsactiviteit enig economisch nut haalt. Het zand dat i.c. wordt bovengehaald tijdens de graafwerkzaamheden, is evenwel geenszins een economisch product dat verzoekende partij een voordeel verschaft. Het is integendeel afval voor verzoekende partij, dat hem enkel tot last is en waarvan hij zich dan ook zal ontdoen.

4.2. En zelfs indien het uitgraven van zand in elk geval als een groeve zou moeten worden beschouwd, ongeacht of aldus zand wordt 'gewonnen' in de eigenlijke zin van het woord, - quod certe non - dan nog kan er i.c. geen sprake zijn van een groeve in de zin van rubriek 18 in bijlage 1 bij Vlarem I. Een groeve valt immers slechts onder genoemde rubriek wanneer deze bovendien is bedoeld als middel tot commerciële, industriële zandwinning.

4.2.1. Dit blijkt alleen al uit de bedoeling van de wetgever bij het opnemen van groeven in de lijst van de hinderlijke inrichtingen. Het kan immers redelijkerwijze niet de bedoeling zijn geweest om elke uitgraving van zand milieuvergunningsplichtig te maken, doch enkel deze uitgraving met een commercieel oogmerk. In het andere geval zou men immers reeds over een milieuvergunning moeten beschikken alleen al voor het graven van een put bestemd voor de kelder van een woning, of zou een grafdelver over een milieuvergunning moeten beschikken voor het delven van graven. Dit is evident ondenkbaar.

4.2.2. Dat enkel een groeve, bedoeld voor commerciële of industriële winning van stoffen onder genoemde rubriek valt, volgt bovendien ook uit de bewoordingen waarin deze rubriek is gesteld. Met name heeft de rubriek het over 'industriële winning' van steen, zand, enz.

4.2.3. Dat het in die rubriek uitsluitend om een commerciële en industriële activiteit gaat, blijkt ook uit de oppervlaktevereisten voor de indeling in klassen : voor de bepaling van de klasse van de groeve wordt in rubriek 18 van bijlage 1 bij Vlarem I rekening gehouden met de totale 'voor winning bestemde oppervlakte'. Zoals hoger reeds aangegeven, wijst de term 'winning' per definitie op een commerciële bedoeling.

I.c. zijn de putten niet bestemd voor winning van zand, maar voor het telen van vis. De totale voor winning bestemde oppervlakte is bijgevolg nihil, zodat de werkzaamheden alleen al om die reden niet onder rubriek 18 kunnen worden gebracht.

Bovendien is er geen sprake van enig commercieel of industrieel oogmerk bij verzoekende partij terzake het uitgraven van zand, zodat ook om die reden de graafwerkzaamheden niet onder rubriek 18 kunnen worden gebracht.

4.3. Dat de uitgegraven grond mogelijk zou kunnen worden gecommercialiseerd, is volstrekt irrelevant bij het catalogeren van bepaalde werkzaamheden en kan niet van aard zijn om een graafactiviteit te beschouwen als de exploitatie van een groeve. Enkel de bedoeling van de graver is

immers van belang bij het onderbrengen van de activiteit onder deze of gene rubriek. Met name is het van belang te weten of de graver de bedoeling heeft om effectief zand te gaan commercialiseren, zodat de zandwinning de hoofdbestemming van de inrichting is of wordt, dan wel of dit, zoals ten deze, enkel een activiteit is die voorafgaat aan de realisatie van de eigenlijke hoofdbestemming van de grond, en dus enkel de voorbereiding is daartoe.

De mogelijkheid om de uitgegraven grond te commercialiseren bestaat trouwens steeds. Ook een grafdelver zou het zand dat hij bovenhaalt, kunnen gaan verkopen, net zoals een bouwheer die een kelder uitgraaft de opgehaalde grond zou kunnen commercialiseren. Maar daarom exploiteert deze grafdelver of bouwheer nog geen milieuvergunningplichtige zandgroeve !

4.4. Vervolgens wordt in rubriek 18 van bijlage 1 bij Vlarem I kennelijk enkel de bestendige winning van zand met commercieel karakter bedoeld. Dat blijkt alleen al uit het feit dat voor de inrichtingen als bedoeld in genoemde rubriek geen tijdelijke vergunning kan worden bekomen.

De aanleg van een visvijver om er op systematische wijze aan visteelt te doen, is echter essentieel een tijdelijke activiteit, die niets te maken heeft met de in rubriek 18 bedoelde bestendige winning van zand, en valt dan ook niet onder deze rubriek.

4.5. Dat het uitgraven van een visvijver onmogelijk als een groeve in de zin van rubriek 18 kan worden beschouwd, blijkt bovendien nog uit het volgende.

4.5.1. Visteelt is onbetwistbaar een landbouwactiviteit, die bovendien zelfs grondgebonden is. Dergelijke activiteit hoort thuis in een agrarisch gebied.

4.5.2. De exploitatie van een zandgroeve is daarentegen geen landbouwactiviteit doch een ontginningsactiviteit. Dergelijke activiteit hoort niet thuis in een agrarisch gebied als bedoeld in artikel 11.4.1. K.B. 28 december 1972, maar dient te worden afgezonderd in een ontginningsgebied, als bedoeld in artikel 17.6.3. van genoemd K.B. In dergelijke gebieden kan dan weer niet aan visteelt worden gedaan, vermits dit geen ontginningsactiviteit is. De aanleg van een vijver zou hoogstens de nabestemming van een groeve kunnen zijn, doch het is ten zeerste de vraag of de stedenbouwkundige bestemming van ontginningsgebied de exploitatie van een dergelijke vijver voor visteelt toelaat.

4.5.3. Indien zou worden aangenomen dat het graven van een visvijver moet worden beschouwd

als een groeve, dan zou dit in elk geval voor gevolg hebben dat visteelt binnen het agrarisch gebied totaal onmogelijk is, waar het als grondgebonden landbouwactiviteit nochtans thuishoort. In dergelijk gebied kan immers onder geen beding een vergunning worden afgeleverd voor een groeve, zelfs niet een tijdelijke vergunning, zodat er weliswaar principieel aan visteelt kan worden gedaan doch de daartoe noodzakelijke visvijvers niet kunnen worden aangelegd ! Bij het verlenen van een milieuvergunning is de overheid immers eveneens gebonden door de plannen van aanleg, zodat zij enkel een vergunning kan verlenen voor een inrichting die verenigbaar is met de stedenbouwkundige bestemming van het gebied.

5. Tenslotte, zelfs indien per impossibile zou worden aangenomen dat er in casu toch sprake is van een groeve als bedoeld in rubriek 18 van bijlage 1 bij Vlarem I, dan nog is verzoekende partij niet vergunningsplichtig. Artikel 4, § 1 Milieuvergunningsdecreet, hernomen in artikel 5, § 1, 1° Vlarem I maken immers enkel het exploiteren of veranderen van een ingedeelde inrichting afhankelijk van het hebben van een niet vervallen milieuvergunning.

5.1. In casu exploiteert verzoekende partij evenwel op geen enkele wijze een zandgroeve. Het enige wat hij doet is zand uitgraven en verwijderen met het oog op de exploitatie van een visvijver bestemd voor visteelt. Het loutere uitgraven van zand als voorbereidende handeling voor de verwezenlijking van deze eigenlijke en enige bestemming van de inrichting, met name visteelt, kan evenwel redelijkerwijze geenszins worden beschouwd als een vorm van exploitatie, zodat een milieuvergunning voor deze loutere voorbereidende activiteit niet wordt vereist.

5.2. Trouwens, wanneer de exploitatie van een visvijver al niet milieuvergunningsplichtig is, hoe zouden de daartoe noodzakelijke voorbereidende werkzaamheden dit dan wel kunnen zijn ?

6. Uit dit alles blijkt dat het uitgraven van een visvijver niet kan worden beschouwd als een groeve in de zin van rubriek 18 van bijlage 1 bij Vlarem I, minstens dat voor deze activiteit geen milieuvergunning is vereist. Verwerende partij schendt dan ook artikel 4, § 1 Milieuvergunningsdecreet evenals artikel 5, § 1, 1° Vlarem I, en maakt een onjuiste toepassing van rubriek 18 'groeven' van bijlage 1 bij Vlarem I door te oordelen dat deze activiteit wel vergunningsplichtig is.

7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de genoemde onwettigheid blijkbaar het gevolg is van een verkeerde voorstelling van de feiten door de verwerende partij. Verwerende partij gaat er blijkbaar vanuit dat de door verzoekende partij uitgevoerde

graafwerkzaamheden een winningsactiviteit inhouden, welke de hoofdbestemming uitmaakt van de inrichting en dat de aanleg van een visvijver niets meer is dan de nabestemming die verzoekende partij aan zijn eigendom wil geven na beëindiging van het graafwerk. Verzoekende partij heeft zijn eigendom evenwel nooit bestemd tot enige commerciële winningsactiviteit, doch heeft de grond steeds de hoofdbestemming van visvijver bestemd voor visteelt gegeven. Zij heeft verwerende partij hier trouwens herhaaldelijk op gewezen.

Door niettemin uit te gaan van deze verkeerde voorstelling van de feiten schendt verwerende partij echter kennelijk de formele motiveringsplicht als bedoeld in de wet van 29 juli 1991. Een afdoende motivering in de zin van artikel 2 en 3 van deze wet houdt immers onder andere in dat de beslissing wordt gesteund op een correcte weergave van de feiten, quod non in casu.

Bovendien heeft verwerende partij aldus op kennelijke wijze het beginsel van de zorgvuldigheidsplicht geschonden, luidens hetwelk de overheid al het nodige moet doen om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Dit houdt onder meer in dat zij een zorgvuldig onderzoek moet doen naar de feiten en omstandigheden van het geval, zodat zij zich ervan kan vergewissen dat zij inderdaad een correcte visie heeft op de feiten.

8. Uit dit alles blijkt dat de bestreden beslissing kennelijk onwettig is, en dat er redenen ten over zijn om de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan te bevelen";

Overwegende dat de verwerende partij replieert dat het bestreden besluit verzoekers activiteit terecht als een vergunningplichtige zandwinning aanmerkt;

4.1.2. Overwegende dat het middel niet ernstig is om de hieronder uiteengezette redenen.

4.1.2.1. Rubriek 18 van de indelingslijst van Vlarem I luidt als volgt :

"GROEVEN EN GRAVERIJEN

Groeven en graverijen, uitgravingen van de industriële winning van steen, zand, grind, klei, e.d. met een totale, voor winning bestemde oppervlakte :

1° kleiner dan 1 ha	2	E0	
2° van 1 ha en meer	1	E0	B";

Deze rubriek wordt in artikel 5.18.1.1, § 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II) als volgt toegelicht :

"§ 2. De groeven en graverijen, bedoeld in rubriek 18 van de indelingslijst, omvatten de in open lucht ontgonnen :

a. groeven van :

- 1° leisteen;
- 2° zandsteen;
- 3° bouw- en andere steen;
- 4° marmersteen;
- 5° graniet;
- 6° pouzzolaan (kiezelhoudende vulkanische rots);
- 7° tras (fijn gemalen tufsteen);
- 8° bazalt;
- 9° lava;
- 10° mergel;
- 11° krijt;
- 12° zand;
- 13° niet plastische klei;
- 14° kaolin;
- 15° volaarde;
- 16° potaarde;
- 17° aarde, andere dan door grote graafwerken ontgonnen en in vaste steen- of pannenbakkerijen gebruikt;
- 18° kiezelsteen van welke aard ook;
- 19° als meststof beschouwd ijzerkies;
- 20° veen.

b. graverijen van :

- 1° ijzerertsen, het zogenaamde ijzeroer;
- 2° aluinaarde en in ijzersulfaat omzetbare ijzerkies;
- 3° dolomiet en kalkhoudende rotsteen waarvan de verkalking mogelijk is, plastische steen en baksteenaarde (door grote graafwerken ontgonnen en in vaste steen- of pottenbakkerijen ontgonnen".

4.1.2.2. Luidens artikel 3, eerste lid, van het milieuvergunningsdecreet zijn het "de inrichtingen die hinderlijk worden geacht voor de mens en het leefmilieu" die door de Vlaamse regering worden ingedeeld in drie klassen "afhankelijk van de aard en de belangrijkheid van de daaraan verbonden milieu-effecten".

Artikel 2, 2°, van het milieuvergunningsdecreet definieert "exploiteren" als het "in werking

stellen of houden, gebruiken, installeren of in stand houden van een inrichting ...". Artikel 2, 1° vermeldt o.m. als "inrichtingen" : "handelingen die op een door de Vlaamse regering op te stellen lijst voorkomen".

Hieruit lijkt te moeten worden afgeleid dat het milieuvergunningsdecreet het al dan niet vergunningplichtig zijn van bepaalde handelingen niet koppelt aan de voorwaarde dat die handelingen winstgevend moeten zijn of met dat doel worden gesteld.

Het enig decretaal toegelaten criterium lijkt te zijn de hinderlijkheid voor mens en leefmilieu.

Bijgevolg lijkt te moeten worden aangenomen dat het begrip "industriële winning" betrekking heeft op de omvang van de betrokken groeven en graverijen en niet op het feit of een bepaalde groeve wordt gegraven met als einddoel de uitgegraven delfstoffen te gelde te maken.

4.1.2.3. De uitgraving van een terrein van ongeveer 5 ha tot een diepte van ca. 6 meter, met een totale hoeveelheid uit te graven zand van meer dan 150.000 m³, lijkt, gelet op het impact ervan op mens en leefmilieu, te beantwoorden aan de in bovenvermelde zin opgevatte definitie vervat in rubriek 18 van de indelingslijst.

De argumenten die verzoeker in het middel ontwikkelt zijn derhalve niet relevant.

4.2.1. Overwegende dat het tweede middel als volgt is geformuleerd :

"1. De bestreden beslissing werd genomen met schending van artikel 31, § 4 en 34 Milieuvergunningsdecreet en van artikel 65, § 4 en 68, § 4, 3°-4° Vlarem I. Eveneens is het beginsel dat binnen een redelijke termijn over een beroep dient te worden beslist, kennelijk geschonden.

2. Luidens artikel 31, § 4 Milieuvergunningsdecreet en 65, § 4 Vlarem I zijn de toezichthoudende ambtenaren bedoeld in artikel 29 Milieuvergunningsdecreet, bevoegd om een bevel tot stopzetting uit te vaardigen ingeval een vergunningsplichtige inrichting wordt geëxploiteerd zonder milieuvergunning en de

burgemeester hiertegen niet of niet voldoende optreedt. Tegen dergelijke maatregel kan de exploitant in beroep komen bij de Vlaamse Regering overeenkomstig artikel 34 Milieuvergunningsdecreet, hernomen in artikel 68, § 1 Vlarem I. Dit beroep heeft geen schorsende werking zodat hangende het beroep het stopzettingsbevel van kracht blijft.

Luidens artikel 34 Milieuvergunningsdecreet en artikel 68, § 4, 3° dient over het beroep uitspraak te worden gedaan binnen twee maanden te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep. Van de beslissing over het beroep dient luidens artikel 68, § 4, 4° jo. artikel 52, 4° Vlarem I aan de exploitant kennis worden gegeven binnen de tien kalenderdagen vanaf de datum van de beslissing.

3. Het litigieuze stopzettingsbevel dateert van 25 juli 1995. Het werd schriftelijk aan verzoekende partij betekend bij aangetekend schrijven van 27 juli 1995. Op 2 augustus 1995 stelde verzoekende partij beroep in tegen deze beslissing. Namens de bevoegde minister werd op 17 augustus 1995 bevestigd dat het beroep ontvankelijk was, en dat mitsdien de beslissingstermijn een aanvang nam op 3 augustus 1995. Niettemin heeft het geduurd tot 14 juni 1996 alvorens de bevoegde minister over het beroep uitspraak heeft gedaan, beslissing welke aan verzoekende partij werd betekend bij aangetekend schrijven met postdatum 17 juni 1996. Nochtans heeft verzoekende partij nog op 27 december 1995, als de beslissingstermijn reeds met meer dan twee maanden was overschreden, er bij de administratie nog op aangedrongen om spoedig een beslissing te nemen, en dit naar aanleiding van een schrijven van de administratie d.d. 18 december 1995.

4. Hoewel de tekst van het Milieuvergunningsdecreet niet uitdrukkelijk een sanctie stelt op het overschrijden van de termijn voorzien in artikel 34 van het decreet, dient niettemin uit de samenlezing van de termijnregeling van het Milieuvergunningsdecreet en uit de doelstellingen van het decreet dwingend te worden afgeleid dat de beslissingstermijn van artikel 34 Milieuvergunningsdecreet een vervaltermijn is, en dat mitsdien, zo geen beslissing werd genomen en betekend aan de exploitant binnen de daartoe decretaal voorziene termijnen, aangenomen moet worden dat op het door de exploitant ingestelde administratief beroep in gunstige zin werd beslist.

De hele termijnregeling van het Milieuvergunningsdecreet heeft immers tot doel de exploitant niet onnodig lang in onzekerheid te laten omtrent zijn recht om zijn inrichting daadwerkelijk te exploiteren.

Om die reden heeft de decreetgever aan de overschrijding van de termijn om uitspraak te doen over een beroep tegen een weigering van een vergunning, of over een schorsend beroep tegen een beslissing waarbij een vergunning werd toegekend - met andere

woorden in die gevallen waarin aan de exploitant het recht om zijn inrichting te exploiteren wordt ontzegd - de sanctie verbonden dat de vergunning geacht wordt te zijn toegekend (artikel 25, § 1 en 2 Milieuvergunningsdecreet).

5. In casu betreft de litigieuze maatregel een stopzettingsbevel, en wordt aan de verzoekende partij het recht ontzegd om zijn, overigens niet-vergunningsplichtige (cf. supra), werkzaamheden uit te voeren. Het beroep dat verzoekende partij tegen dit bevel heeft ingesteld, heeft geen schorsende werking, zodat het stopzettingsbevel van kracht blijft gedurende de afhandeling van het beroep. Vermits in casu de beslissingstermijn werd overschreden, en dit zelfs met meer dan acht maanden, moet, gelet op het voorgaande, dan ook worden aangenomen dat over het beroep dat verzoekende partij reeds op 2 oktober 1995 heeft ingesteld, datum waarop de beslissingstermijn is verstreken, gunstig werd beslist en mitsdien het stopzettingsbevel werd opgeheven.

Verwerende partij is op die datum dan ook onbevoegd geworden om zich nog langer over het beroep uit te spreken, zodat de bestreden beslissing onwettig is want genomen met bevoegdheidsoverschrijding.

6. Voor het geval Uw Raad niettemin zou oordelen dat de overschrijding van de termijn voorzien in artikel 34 Milieuvergunningsdecreet niet het zoëven genoemde gevolg heeft, en dat het met andere woorden een termijn van orde betreft, is het niettemin zo dat deze termijn toch niet eindeloos kan worden overschreden. Administratieve beslissingen moeten immers steeds binnen een redelijke termijn worden genomen. De rechtszoekende mag immers niet onredelijk lang en op willekeurige wijze in het ongewisse worden gelaten omtrent zijn recht om al dan niet bepaalde werkzaamheden uit te voeren.

Het geschil dat in casu aan de administratie werd voorgelegd, betreft uitsluitend een rechtskwestie, met name de vraag hoe rubriek 18 van bijlage 1 bij Vlarem I dient te worden geïnterpreteerd en, in het bijzonder, de vraag of het aanleggen van een visvijver bestemd voor visteelt onder deze rubriek kan worden gebracht. Er diende dan ook nauwelijks tijd te worden besteed aan het verzamelen van feitelijke gegevens met betrekking tot het geval, enz. In die omstandigheden is de overschrijding van een beslissingstermijn van twee maanden met meer dan acht maanden kennelijk onredelijk.

Ingevolge het overschrijden van de redelijke termijn, is de verwerende partij onbevoegd geworden om over het beroep uitspraak te doen, en dient te worden aangenomen dat op het beroep in een voor verzoekende partij gunstige zin werd beschikt. De bestreden beslissing is dan ook onwettig want genomen in strijd met het beginsel van de redelijke termijn, en aangetast door bevoegdheidsoverschrijding";

Overwegende dat de verwerende partij o.m. repliceert :

"Bezwaarlijk kan eiser stellen dat er enige schending zou zijn van de artikelen 31, § 4 en 34 van het Milieuvergunningsdecreet juncto art. 65, § 4 en 68, § 4, 3° en 4°, meer een schending van de 'redelijke termijn' nu vooreerst weze gesteld dat de desbetreffende termijn van twee maanden een termijn van orde is en geenszins een termijn van verval, en tweedens gesteld weze dat eiser bezwaarlijk kan stellen dat de 'redelijke termijn' zou overschreden zijn nu dient vastgesteld dat eiser bezwaarlijk kan voorhouden zich te kunnen beroepen op welkdanig recht in zijn hoofd, aangezien hij eenvoudigweg niet beschikt over enige milieuvergunning om de uitgravingswerkzaamheden uit te oefenen.

Er weze duidelijk beklemtoond dat in casu bezwaarlijk zou kunnen gesteld worden dat de betwisting betrekking heeft op de verlening van een vergunning voor het verrichten van de uitgravingen en dus betrekking zou hebben op de burgerlijke rechten en verplichtingen van eiser. Dit brengt dan ook mede dat eiser zich volkomen ten onrechte beroept op het beginsel van de 'redelijke termijn';

4.2.2. Overwegende dat het middel niet ernstig is om de hieronder uiteengezette redenen.

4.2.2.1. Verzoeker stelt terecht dat het milieuvergunningsdecreet niet uitdrukkelijk een sanctie stelt op het overschrijden van de termijn bepaald in artikel 34 van dat decreet.

Hij toont evenmin aan dat het de bedoeling van de decreetgever zou zijn geweest die termijn als een vervaltermijn op te leggen.

Het eerste onderdeel van het middel is bijgevolg niet ernstig.

4.2.2.2. Uit het onderzoek van het eerste middel is gebleken dat in de huidige stand van het geding moet vastgesteld worden dat verzoeker zonder de vereiste vergunning -en bijgevolg onwettig- vergunningplichtige handelingen stelt.

Bijgevolg beoogt verzoeker met voorliggende vordering de voortzetting van een onwettige toestand.

Nu prima facie niet blijkt dat de decreetgever beoogde na het verstrijken van de in artikel 34 van het milieuvergunningsdecreet opgelegde beslissingstermijn de bevoegde overheid te verbieden over het beroep nog een uitspraak te doen, noch dat hij de gevolgen van het verstrijken van die termijn in enig ander opzicht zou hebben geregeld, moet in de huidige stand van het geding worden besloten dat verzoeker geen wettig belang heeft bij het tweede middelonderdeel, waarin wordt aangevoerd dat de beslissing niet binnen een redelijke termijn is genomen.

4.3. Overwegende dat derhalve aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig mei 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M. -R. BRACKE.